

[Hagbart Berg.]

vilde føre os lige ud i Anarkiet — er, det ganske ud i det blaa. Vi ønsker naturligvis en Lovgivning, der vender sig mod Overgreb, i lige Grad opefter som nedefter. Overtrædelser af denne Lovgivning skal paadømmes af Domstolene, og det vilde være ganske urimeligt og ganske forkert at insinuere, at vor Dommerstand skulde være af den Karakter, at den vilde benytte en saadan Lovgivning til kun at dømme bestemte Samfundsklasser; det kan der ikke være Tale om. Det skal efter vor Mening være en Lovgivning, som ligeligt vender sig mod Overgreb, saavel fra den ene som fra den anden Side.

Vi er ogsaa tilfredse med, at Finanserne stiller sig saaledes, at der kan være Tale om yderligere Skattelettelse. Jeg har vel set, at man i den radikale og socialdemokratiske Presse har skrevet, at nu skulde vi have store og nye Nedsættelser af Formue- og Indkomstskatten. Men enhver ved jo, at Formaålet er i første Række at gaa til en Revision af vore Omsætningsafgifter, særlig Stempelgebyrerne, som vi mener er blevet alt for tyngende. Jeg skulde for øvrigt mene, at det er meget godt, at vi har en saadan Balance, at vi kan gaa til en Drøftelse af Dækningssspørgsmaalet vedrørende Landmandsbanken ganske lidenskabsløst; idet vi jo strengt taget kunde undvære den særlige Dækning. Det vil formentlig gaa saaledes, som da vi i sidste Samling forhandlede om visse Nedsættelser af Stempelgebyrerne; da man fik Mulighed for at opnaa dette Gode, en Nedsættelse af meget vigtige og tyngende Skatter, mod til Gengæld at yde nogle Forhøjelser af Luksusbeskatningen, saa valgte man at gaa ind i en Politik af denne Karakter, og noget lignende vil man formodentlig ogsaa gøre i denne Samling.

I øvrigt skal jeg sige, at vi er paa det rene med, at vi i denne Samling maa søge at naa til et Resultat med Hensyn til Amtsskatterne. Den Begivenhed, der har fundet Sted, viser ogsaa, at det er nødvendigt at naa til en Revision af Bankloven.

Med Hensyn til en Ting, der ogsaa blev nævnt i Programtalen, Sygekasseloven, vil jeg gerne komme med en Henstilling til den højtærede Minister for Sundhedsvæsenet. Der er nemlig et Forhold i den Sygekasselov, vi gennemførte, som jeg ved har fremkaldt meget stærk Uvillie i store Kredse, navnlig i store Landkommuner. Det er den Nyordning, der blev truffet med Hensyn til Kørsel af Læger. Paa dette Punkt har man, i alt Fald i visse udstrakte Landkommuner, faaet overordentlig store Udgifter, som sikkert ingen

her i Rigsdagen har tænkt at ville paalægge disse Kommuner, og jeg vil henstille, at hele denne Sag kommer under Overvejelse, om man ikke kan finde en anden Form, idet jeg dog er paa det rene med, at den gamle Form, der blev afløst, ikke kan indføres igen.

Jeg skulde da i al Almindelighed mene, at vi nu maa staa overfor et Arbejdsaar af forholdsvis rolig Karakter. Landstingsvalget har vist, hvor det politiske Førerskab skal være; der er forelagt en Række Love af ret neutral Karakter, vigtige Love, og jeg haaber, at der vil kunne blive Tale om et frugtbart Samarbejde mellem de forskellige Partier om en Række af disse Love. Det Øromoment, vi har haft i de tidligere Aar, den Mulighed, den nærliggende Mulighed, der maaske til Tider har været for et Samarbejde mellem Socialdemokraterne og de Konservative paa det erhvervspolitiske Omraade, skulde jeg mene i alt Fald ikke i samme Grad er til Stede nu som tidligere. Og Forholdet er jo heldigvis det, at man fra mange Sider spaaer om, at vi staaer overfor en vis Bedring i Erhvervenes økonomiske Forhold. Man kan i den Henseende pege paa Nationalbankens Beretning; man kan pege paa den Kendsgerning, at det lykkedes at gennemføre det vanskelige Arbejde med Privatbankens Genrejsning; man kan pege paa, at det landøkonomiske Driftsbureau's Beretning viser hen til en Bedring af Rentabiliteten, om end kun en svag Bedring; man kan gøre opmærksom paa, at Engrospristallene viser en for vort Hovederhverv meget gunstig Vending, idet vi har staaet overfor en ret stærk Stigning af Prisen paa Eksportvarer og faldende Pristal for Importvarer — i det hele taget en Udvikling, der, maaske ikke paa et enkelt Omraade, men taget som Helhed, viser, at vi forhaabentlig staaer overfor en Opgangslinie, og forhaabentlig vil denne Opgangslinie efterhaanden gøre sig stærkere og stærkere gældende. Og denne Bevægelse maa vi understøtte ved vort Arbejde herinde. Vi maa ikke tro, at vi kan lade 5 og 7 være lige, fordi der viser sig nogen Bedring; nej, vi maa forstaa, at Forholdene er ikke anderledes, end at man rundt om i vore forskellige Erhverv, baade i By og paa Land, fremdeles kan trænge til al den Støtte, der kan faas gennem et Arbejde herinde paa at bringe de offentlige Udgifter længst muligt ned. Vi for vort Vedkommende er naturligvis ganske enige med Regeringen i den Politik, den har ført i al Almindelighed, i dens Holdning i Banksagen, og vi tilsiger ogsaa Regeringen vor absolutte Støtte i et Arbejde paa at gen-